

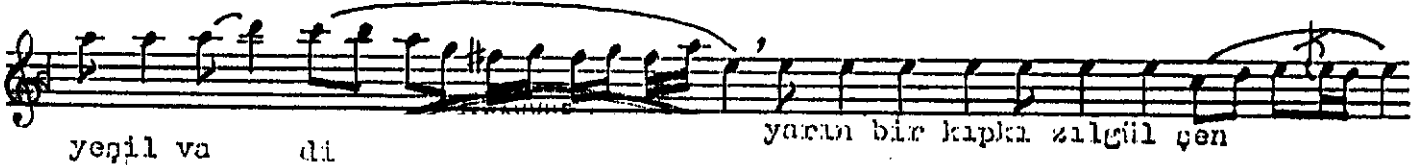
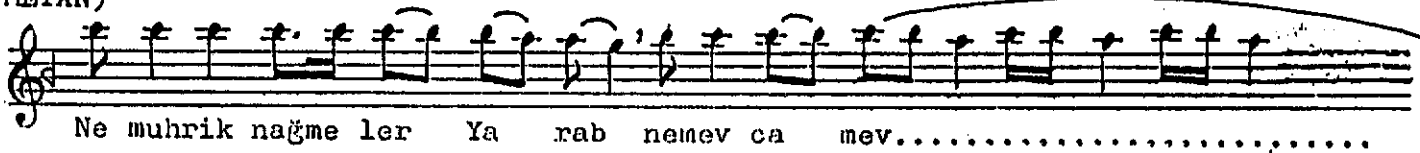
(SERBEST)

(TAKSİMLE MEYANA GEÇİŞ)

(MEYAN)

ge zer si n ha nû ma nın şe n i çin şe

n kâ i na tı n şe n

A man ya rab A man ya rab A man ya rab A man ya rab

E şin var a şı ya nin var ba ha rın var kı bek ler dın
O züm rüt tah ta kon dun bir se mâ vi sal ta nat kur dun

Kı ya met ler ko par mak ney di ey bül bül ne dir der dın
Ci ha nın yur du hep çiğ nen se çiğ nen mez se nin yur dun

Se nin yur dun se nin yur dun se nin yur dun.

Bütün dünyaya küskündüm, dün akşam pek bunalmışdım.
Nihayet bir zaman kırlarda gezmiş köyde kalmışdım.
Şehirden kaçmak isterken sular zaten kararmışdı.
Pek ıssız bir karanlık sonradan vâdiyi sarmıştı.
Işık yok, yolcu yok, ses yok, bütün hilkât kesilmiş lâl
Bu istiğrakı tek bir nefha olsun etmiyor ihlâl
Ne muhrık nağmeler yarap ne mevcamevc demlerdi
Ağaçlar taşlar ürpermişti gûya sur-u mahşerdi
Bu gün bir yemyeşil vadi, yarın bir kipkızıl gülşen
Gezersin hanümanın şen, için şen, kainatın şen.
Eşin var, aşîyanın var, baharın varki beklerdin.
Kıyametler koparmak neydi, el bülbül, nedir derdin
O zümrüt tahta kondun, bir semavi saltanat kurdun
Cihanın yurdu hep çiğnense, çiğnenmez senin yurdun